

[Bodil Koch.]

ordfører sagde i sin ordførelse, at det var ganske uforståeligt, at man ved det nyligt afholdte møde i Amsterdam ikke kunne optræde med en repræsentation, men her synes jeg, man skal passe på. Det drejer sig ikke om at skabe international repræsentation for den danske kirke. Det spiller i virkeligheden en uhyre ringe rolle, om vi ved kirkemøder kan møde med en offentlig repræsentation, eller vi ikke kan. Og endelig kunne der vel også findes en løsning på netop dette problem.

Men det, det drejer sig om, og det, der er kernepunktet i spørgsmålet om kirkeforfatning og også i spørgsmålet om oprettelse af et rådgivende kirkeråd, er, at man i virkeligheden ønsker at forene to ting, som ikke lader sig forene. For det første vil man bevare folkekirkens fordele både af materiel og åndelig art, og for det andet vil man have en sikring, som giver de særligt troende, de særlig kirkeligt interesserede en hovedindflydelse. Men det går ikke, her gælder det igen, at kirken er folkets, de 95 pct.s. Kirken er ikke de kirkelige retningers, ikke de 40 eller 50 pct.s, men praktisk talt hele folkets. Derfor er en kirkeforfatning en fare for den, der ønsker en folkekirke. Den vil efter al sandsynlighed betyde en strid om magt og styre. Det vil ikke blive en evangeliets strid, den opstår nemlig ved ordets forkyndelse, og den har ingenting at gøre med en kirkeforfatning. Men hvis man vil sikre sig gennem en forfatning, kan man ikke forlange, at rigsdagen skal have et øverste ansvar, sådan som lovforslaget her vil det. Jeg gentager, at så går vejen ud i frikirken.

Dernæst er vi her i landet gennem 100 års udvikling på folkestyrets grund nået frem til det, vi kalder den tålsomme frie folkekirke. Den kirke, vi har i dag, er en kirke, der vel er luthersk, men hvor der ikke foranstalttes kættertjagt af nogen art, hvor der er rummeligt til væggene. Vi har opnået — det er en historisk kendsgerning —, at vi er fri for de mange forskellige kirkesamfund og sekter, som findes i andre lande. Gå blot til Sverige, og vi ser forskellen, for slet ikke at tale om England og Amerika. Den forskel kan man se. Men jeg for mit vedkommende anser det kristeligt og tillige kulturelt for et fremskridt, at vi har fået en rummelig og tålsom folkekirke. Det er jo ikke sket på bekostning af kirkens inderste. Kirken har nemlig kun et ufravigeligt krav at stille, dette at evangeliet forkyndes frit. Så må herrens ånd, for atter at bruge det bibelord, som står på „Kristeligt Dagblad“'s forside, om resten. At for-

kynde evangeliet er kirkens opgave, og jeg kender intet andet land, hvor evangeliet har haft bedre kår, hvor forkyndelsen har været friere end i Danmark under ordningen af 1849. Derfor synes jeg ikke, der skal laves om på den. Vi kan snart, hvis vi får en kirkeforfatning, møde den situation, at en kirkesynode ønsker at hindre en radikal forkyndelse af Jesu evangelium.

Så er der endnu et, man må tage i betragtning, når man rejser spørgsmålet om kirkeforfatning. Det vækker til eftertanke at betragte den tyske kirkes kår. Jeg hørte forleden en af lovforslagets stillere udtale, at sådan som udviklingen var i dag, kunne det blive af stor vigtighed, at den danske kirke havde et selvstændigt talerør. Men hvad så vi i Tyskland? Vi så en kirke, hvis kirkeforfatning ikke kunne gardere den mod en totalitær stat. Og nu, hvad hører vi dernedefra? Fra alle sider en jammer over, at kirkens mænd nu spilder deres kræfter på en bitter strid om kirkeforfatning, om kirkelig administration og kirkelig økonomi i stedet for, at kræfterne skulle bruges til een ting, til ordets tjeneste. Kirken får efter min mening ikke mund og mæle gennem et kirkeråd, et stiftsråd, et bispekollegium, og hvad det er altsammen, men kirken får mund og mæle den dag, den taler som den, der har myndighed.

Men lad det nu være nok. Om det foreliggende lovforslag vil jeg kun tilsidst sige, at trods det helt nye, den nye idé, som skal være fremført her, synes det mig at være et forsøg på i sammenhæng med den almindelige behandling af menighedsrådsloven, som er for nu, at forhandle sig til, at købe sig frem til det, som ikke har kunnet nås gennem fire kirkelige udvalg og 100 års kirkelige debatter, og som vide kredse i den danske kirke afgjort er imod. De to lovforslag, der er fremme i øjeblikket, har ikke spor med hinanden at gøre til trods for, at de foreslår ændringer i den samme bestående lov. Det ene drejer sig om forholdsvist små ændringer, som under en eller anden form må kunne finde deres løsning ret hurtigt under en udvalgsbehandling, men det andet er et meget stort spørgsmål, som man enten må lade ligge eller også tage op i en helt anden sammenhæng og på langt bredere basis. Jeg har ikke kunnet ladet være, medens jeg har arbejdet med dette lovforslag, gang på gang at komme til at tænke på en lille pudsig episode, jeg engang hørte fortælle fra det engelske parlament, hvor et engelsk parlamentsmedlem sagde til et andet medlem af det høje hus: Jeg har ikke noget imod, at det ærede medlem har en ræv bag øret,